

DĚJINY OBJEKTU HOTELU ARIGONE

První zmínka o objektu č. p. 234, č. o. 20 v nynější Univerzitní ulici v Natherově „Kronice domů“ je z roku 1522, kdy byl majitelem domu Nereteiner.

Jako další z mnoha majitelů je někdy před r. 1583 uveden Leonardo Jaschke. Po roce 1583 je jako majitel domu ve Věžnické ulici uveden Jakub Nereteiner (vedle Oldřicha Gelnera a Jakuba Wildvogela). Roku 1602, po jeho smrti, koupil dům za 1100 zlt. knihtiskař Jiří Handl, který zde mimo jiné tiskl protestanské knihy. V letech 1617 –18 dům zdědil Matyáš Handl, ale r. 1635 již dům vlastnil další knihtiskař - Mikuláš Hradecký.

R. 1635 koupil dům stolář Martin Johel za 1100 zlt. Po jeho smrti, r. 1642, dům pravděpodobně zpustl, protože r. 1665 jej pouze za 52 zlt. a 30kr. koupil kovář Simon Albrecht. Ještě téhož roku je dům prodán za pouhých 15 zl. Jiřímu Lovatiovi, sluhovi na radnici, který dům vyspravil. Když zemřel, jeho manželka Mariana dům r. 1686 prodala za 800 zlt. augustiniánskému klášteru v Jevíčku. Augustiniáni dům prodali až r. 1699 za 360 zlt. Kryštofu Antonínu Kyrbisovi, který však ještě téhož roku zemřel. Vdova po Kyrbisovi, Anna Marie, prodala dům r. 1701 za 500 zlt. italskému malíři Francescu Arigone.

Roku 1709 vyhořela sousední Ztracená ulice, ale požár se pravděpodobně na dům nerozšířil. Roku 1717 jej koupil opět malíř, Filip Huber, za 910 zlt. Posléze, r. 1733 malíř Johan Adam Buchstadter za 1300 zlt. R. 1746 je jako majitelka domu s právem várečným uvedena Zuzana Buchstadterová. Johan Adam Buchstadter, opět malíř a zřejmě syn předchozího majitele, vlastnil dům v letech 1752 –1776. (Dům byl v r. 1774 oceněn na 750 zlt.) Po jeho smrti dům získali dědicové již za 3400 zlt. (Nather).

V roce 1788 je jako majitel uváděn Pavel Buchstadter. Dům byl v té době jednopatrový. Přední světnici a komoru se sklepem v přízemí obýval majitel, ve světnici vzadu bydlel Antonín Klesner a další světnici s malou komůrkou a kuchyní obýval nádeník Johan Schmidt. V patře byl další byt, sestávající se ze dvou světnic, komory a kuchyně, které byly obývány vdovou po vojákově, a ještě další, neobývanou světnicí.

Roku 1791, kdy dům patřil Pavlíně Zeidlerové, byla jeho cena odhadnuta na 2000 zlt., ale již v r. 1793 byl oceněn na 5182 zlt. Takže můžeme předpokládat, že byl zhodnocen stavebními úpravami. Roku 1810 koupil dům Antonín Schater za 8000 zlt. Po jeho smrti v r. 1822 dům ve stejné hodnotě (v konvenční měně) zdědili Oldřich, Anna a Josef Schaterovi. Roku 1837 byl dům zapsán Anně Scheryové za 8900 zlt. a za stejnou cenu i Františce Christové v r. 1858. Roku 1885 se po Karolíně Nagyové stal spolujednatel Alois Nagy – půl domu bylo oceněno na 5000 zlt. rak. Koncem XIX. století zdědil dům Theodor Nagy (Nather).

Dokumentace ke stavebním úpravám posledních desetiletí začíná obnovou fasády r. 1895, pokračuje adaptacemi dřevníku ve dvoře (1923) a pracemi spojenými se vznikem hostince v domě. Ten vznikl r. 1924 v místnosti po pravé straně domovního průjezdu. R. 1928 byly v přízemních místnostech odstraněny klenby a r. 1931 bylo provedeno rozšíření hostinské místnosti přístavbou do dvora. Vzhledem ke špatnému stavu byly také r. 1926 vyměněny stropy v I. patře dvorního traktu a r. 1935 byla narušená štítová zeď zakotvena železnými kotvami (plán).

V poválečné době, r. 1962, byly provedeny úpravy bytu v I. patře. Bylo vybudováno nové příslušenství a proto byly také jinak řešeny příčky a dvevní otvory v dělicích zdech (plán). Roku 1966 byl rekonstruován krov a r.1969 byla navržena demolice dvorního traktu (plán, Stav. odb. MÚ OL, složka domu č. p. 234).

V 80. letech 20. století je dům ve velmi špatném stavu, jak dokazují četné stížnosti nájemníků na majitele, kterým je PBH, provozovna č. 1

(r. 1982 - 85). Uvádějí zejména havarijní stav všech oken a dveří, zateklý strop, promočené zdivo na straně dvora, které hrozí zřícením a zničené společné sociální zařízení na chodbě. PBH rozhoduje pouze o provizorní opravě sociálního zařízení (bez vystěhování nájemníků) a opravě fasády a zdi ve dvorní části domu (1982). R. 1985 konstatovala komise složená ze zástupců stav. odb. MěNV a PBH velmi špatný celkový stav domu, dožitě truhlářské prvky i venkovní omítky, nutnost výměny střešní krytiny, zpuchřelé omítky v přízemí a na chodbách. Kvůli této skutečnosti komise navrhla vyřazení bytových jednotek (v té době byly obydleny 4 byty) z bytového fondu a přestavění objektu na nebytové prostory. Stav. odbor MěNV doporučil využít dům pro ředitelství OÚNZ, které v té době opouštělo budovu na nám. Hrdinů. Dům však zůstal i nadále obýván, jak dokazují další stížnosti nájemníků na PBH (1985,1987,1990). Roku 1990 byl jeden byt ve II. patře přeměněn na ateliér. V I. patře zůstaly dva obývané byty, II. p. bylo „vybydleno“ – vytrhané podlahy, odpady, stavební rum, fekálie – označeno za neobyvatelné (posouzení fyzického stavu domu komisí stav. odboru ÚMO). V přízemí zůstal sklad obuvi.

V prosinci 1992 rozhodl Okresní soud v Olomouci o soudním vyklizení bytu v I. patře. Úřední odhad nákladů na opravu domu tehdy činil přibližně 3 900 000 Kčs. Tehdejší majitelka Emilie Křížová neměla o opravu zájem a dům prodala.

Současní spolumajitelé zahájili v dubnu 1998 celkovou rekonstrukci objektu. V prosinci 1999 byla uvedena do provozu restaurace a v květnu 2000 byl slavnostně otevřen i hotel. Objekt byl pojmenová po jednom z bývalých majitelů, jemuž dům patřil v letech 1701 – 1718 - po italském malíři Francescu Arigone.